

POŅE KIAULAITI, AR TAI TU?

Nuo tada, kai pabudau su pustrečio prisiminimo smulkintuvan slystančiomis kojomis, susidūriau su keliomis staigmenomis.

Jeį tiksliai, su 263 netikėtais dalykais.

Štai keli iš jų:

34-ą staigmeną išgyvenau, kai pirmą kartą pastebėjau žmonių antakius, kurie atrodo tarsi virš akių priklijuoti du plaukuoti vikšrai.

Su 56-a staigmena susidūriau pirmą kartą pamatęs, kaip vaikas nusičiaudi ir jo galva *nenulekia* lyg raketa.

109-a staigmena – *visi dalykai*, susiję su žmogaus pėda.

O labiausiai mane stebina tai, kad vis dar yra dalykų, kurie kelia man nuostabą.

Kaskart, kai pamanau, jog jau patyriau *visas* staigmenas, nutinka kas nors netikėta.

Kartais, kai bandau suvokti staigmeną, viskas manyje sustingsta arba ekrane telieka dvi didžiulės akys.

O štai 264-as dalykas, nustebinęs mane po to, kai pabudau su dviem su puse prisiminimo ir į smulkintuvą slenkančiomis kojomis, – pro šonines *Daktaro JAUDULIO žaidimų centro* duris praturšenantis Ponas Kiaulaitis.

Ponas Kiaulaitis – tai robotas paršelis, su kuriuo susipažinau ieškodamas savo draugės Betės. Roboto paršelio šeimininkė parsivedė mane namo ir norėjo apgyvendinti kartu su savo robotais augintiniais, bet aš išsiropščiau pro langą ir pabėgau, nes moteriškės sūnus ketino paversti mane nykštuku.

O aš *nenorėjau* būti nykštuku.

Netroškau tapti išgalvota būtybe su kvaila skrybėle ir raudona barzda.

Norėjau būti Botukas. Troškau likti *savimi*.

Todėl pabėgau.

Palikau tą siaubingą berniuką.

Netikrus jo motinos augintinius.

Ir Poną Kiaulaitį.

Tikėjaisi, kad daugiau niekada jų nepamatysiu.

Bet štai Ponas Kiaulaitis savo metalinėmis kanopėlėmis taško balas, kurias paliko ryto lietus.

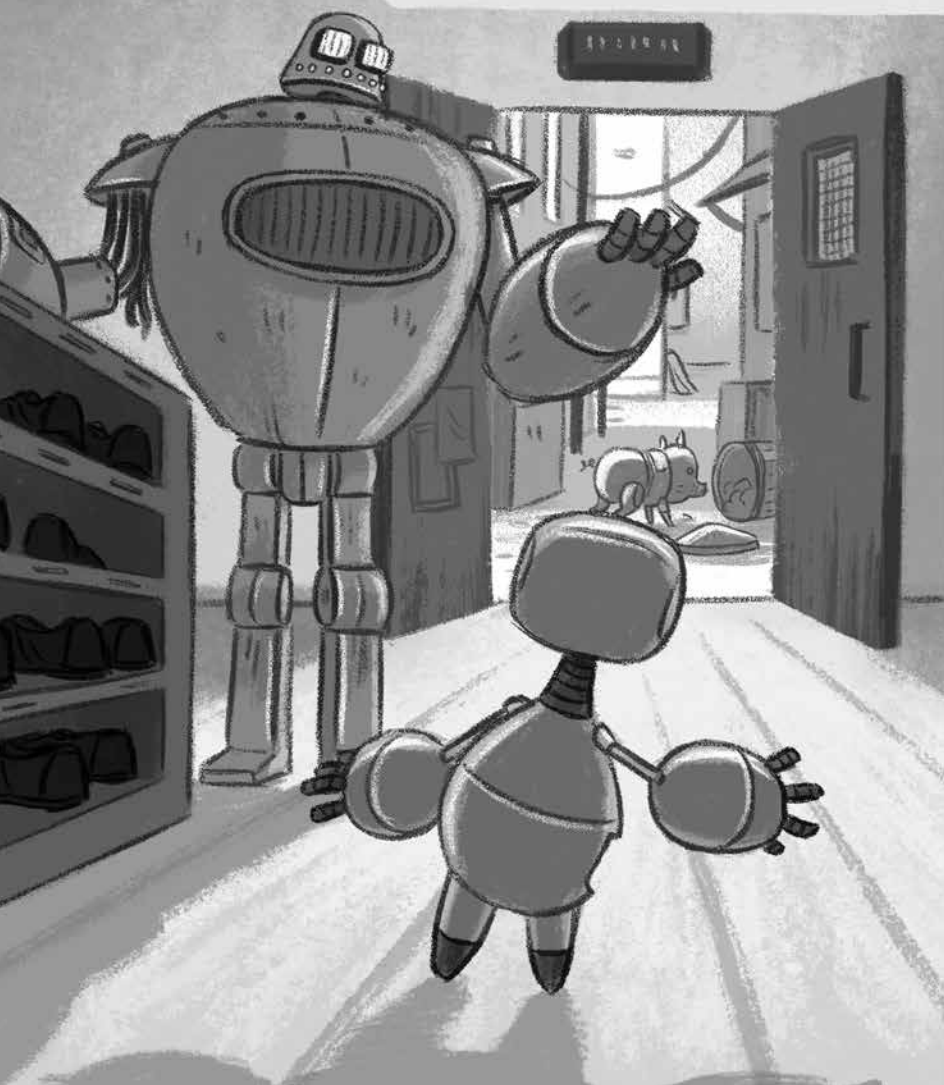
Kalbėdamas su savo naujaisiu, didžiausiu ir labiausiai surūdijusiu draugu Rūdžiuku stebėjau, kaip pro praviras duris, esančias šalia *Daktaro JAUDULIO žaidimų centro* boulingo tako, prabėga robotas paršelis.

– Pone Kiaulaiti, ar tai tu? – tyliai paklausiau lyg pats savęs.

– *Kas* tas Ponas Kiaulaitis? – pasidomėjo Rūdžiukas, kurio dešinė sulūžusi ranka ilsėjosi ant lentynos su dulkinais boulingo bateliais.

– Tai tas mažas rožinis robotas paršelis lauke, – paaiškinau. – Aš jį pažįstu. Buvau sutikęs anksčiau.

Labai nustebau, bet mane apėmė ir kitas jausmas. Pajutau keistą šnypštimą savo širdies laideliuose. Negana to, ėmė atrodyti, kad mano galva teliūskuoja lyg vandens dubuo.

Bandydamas atsikratyti to keisto jausmo, nuėjau prie durų ir pažvelgiau laukan.

Rūdžiukas palinko virš manęs, irgi norėdamas pasižiūrėti.

– Paršelis? Niekada anksčiau nebuvau matęs paršelio. – Rūdžiukas ilgą laiką praleido įkalintas Testavimo laboratorijoje, iš kurios jam nebuvo leidžiama išeiti. – Maniau, kad kiaulės sparnuotos.

Ponas Kiaulaitis neturėjo sparnų, bet buvo kitoks, nei prisiminiau. Nors ir pirmą kartą susitikus paršelio šnipas buvo įlenktas, dabar jis atrodė blogiau nei anksčiau, tiesą sakant, taip prastai, kad jo šnervės pasidarė įkypos ir atsidūrė viena virš kitos. Be to, Ponas Kiaulaitis buvo purvinas ir turėjo daugiau įlenkimų bei nubrozdinimų nei anksčiau.

Robotas paršelis atrodė gerokai aplūžęs. Aš irgi toks buvau dėl savo įtrūkusio ekrano ir skylės šone, kur pirma turėjau stalčiuką.

Išgirdau sau už nugaros lojant Ciuckį.

– AMTT, AMTZZZZPPPPPTTT.

Nenuorama mano draugas šunelis užšoko ant boulingo tako. Nepaliaujamai vertėsi kūliais į priekį, kailis pašėlusiai plaukstėsi, o viena akis žybčiojo įvairiomis spalvomis.

Nokas atlėkė paskui Ciuckį.

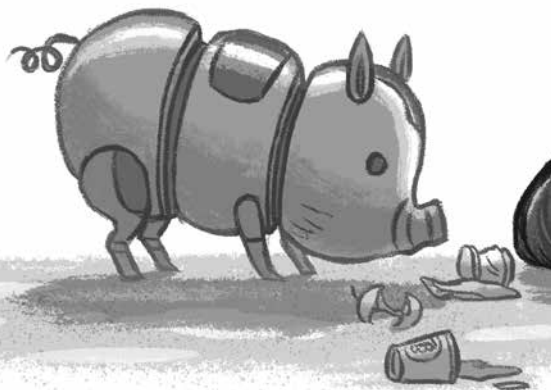
– Ar nematėte to mechaninio mišrūno jungiklio? Tikriausiai jis nukrito, kai Ciuckiui boulingo tako gale atsitiktinai trinktelėjo kėgliai.

– Kai naudojai šunelį vietoj boulingo kamuolio? Ir sviedei jį į kėglius? – rimtai paklausė Rūdžiukas, jo burnos lemputės mirkčiojo su kiekvienu žodžiu.

– Dabar *ne laikas* nerimauti dėl kvailų smulkmenų, – atšovė Nokas ir, įsiremęs delnais į kelius, ėmė dairytis po ilgus boulingo takus.

– Botukas matė kiaulę, – pranešė Rūdžiukas. – Kiaulę be sparnų.

Nuo durų stebėjau, kaip

Ponas Kiaulaitis vinguriuoja skersgatviu, vis stabtelėdamas kyštelėti savo sulankstytą šnipą į drėgnus nutekamuosius griovelius ar nedideles šiukšlių krūvas.

– Čia Ponas Kiaulaitis, – pasakiau Nokui per petį. – Robotas paršelis, su kuriuo susitikau prieš susipažindamas su tavimi. Jis visai vienas.

– Ar tu įsitikinęs, kad tai tas pats netikras paršas? – paklausė Nokas, ieškodamas Ciuckio jungiklio po krūva nuvirtusių kėglių. – Tie daiktai atrodo tokie panašūs. Pavyzdžiui, kai pirmą kartą atsidūriau gatvėje, man prireikė laiko suvokti, kad šviesoforai nėra vienodi, kad jie skiriasi ir tik atrodo taip pat. Nors *visi* šviesoforai yra labai nemandagūs.

Ciuckis padarė dar vieną kūlvirstį. Ir dar.

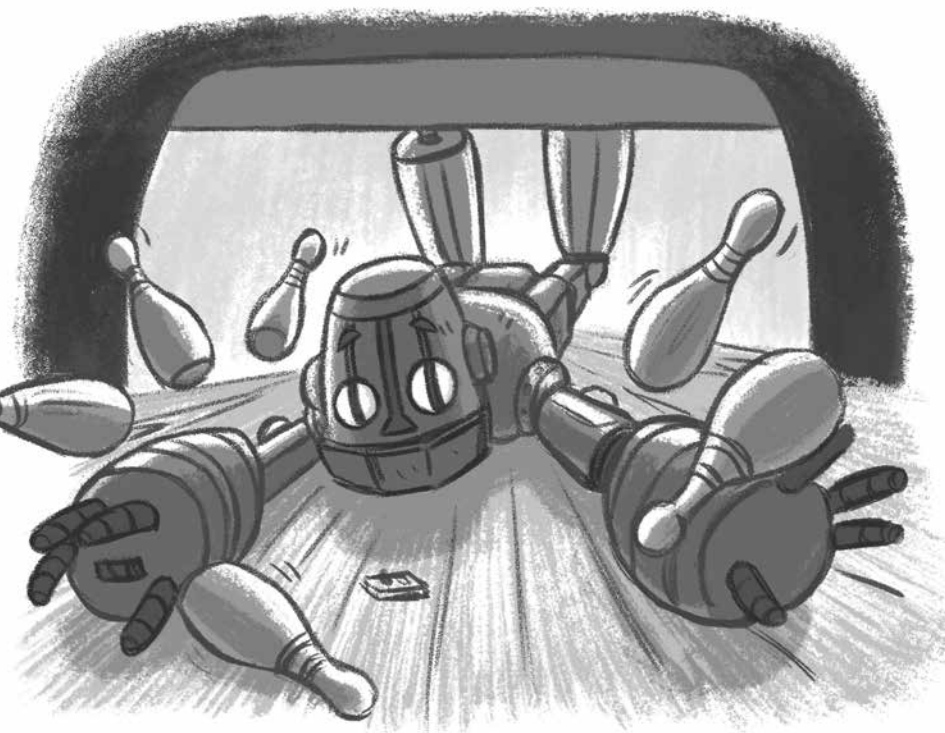
– Ne, čia neabejotinai Ponas Kiaulaitis, – pasakiau garsiau savo vaikišku balseliu, man nepatiko Noko užuomina, kad

galiu klysti. – Jo šnipas jau buvo įlenktas, o dabar atrodo dar prasčiau. Ponas Kiaulaitis anksčiau nebuvo toks apdaužytas ir apibrozdintas. Jis buvo švaresnis. Bet čia tas pats netikras paršelis.

Ciuckis už manęs vartėsi kūliais, atsispirdamas nuo sienos ir grindų.

Vis dar atrodė, kad mano galva šiek tiek teliūskuoja, o krūtinėje – šnypščia. Gal turėčiau įkrauti saulės baterijas? Buvau viduje visą rytą,

slėpdamasis nuo ankstyvo lietaus, ir mano baterijose teliko 30 procentų energijos.

– Štai kur jis! – šūktelėjo Nokas ir tarškėdamas įsliuogė į kėglių trikampį.

Pamanęs, kad Nokas numušė visus kėglius, boulingo takas užgrojo laimėtojai skirtą melodiją. Tarp išblaškytų kėglių radęs Ciuckio jungiklį, Nokas jį pakėlė ir nėrė po įrenginiu, nusileidusiu nušluoti kėglių.

– Rūdžiuk, ar negalėtum man padėti? – paklausė Nokas.

Ciuckis padarė vieną, paskui antrą kūlvirstį, o kai darė trečią, Rūdžiukas švystelėjo išklibusią ranką link šunelio ir jį sugavo.

Kol Nokas tvirtino jungiklį nuplikusioje Ciuckio pilvelio vietoje, aš stebėjau robotą paršelį ir bandžiau apskaičiuoti, ką turėčiau daryti.

Ponas Kiaulaitis elektroniškai *kriuktelėjo* ir nuturseno skersgatviu. Šeimininkės nesimatė nė ženklų. Neatrodė, kad pasekus paršelį man ant galvos galiausiai atsirastų žalia skrybėlė, o ant veido – raudona barzda.

Manęs vis neapleido ta neįprasta savijauta, dėl kurios galvoje tvyrojo keistas jausmas. Bet tai buvo ne tas keistumas, dėl kurio norisi garsiai sukikenti.

Visgi jaučiau, kad *turiu* sužinoti, ar paršelis su sulankstyta knysle pasimetė, ar buvo išmestas.

Todėl nusekiau Poną Kiaulaitį.